

jaa maa jeg sige, at naar der bliver Penge tilovers — og det vil der i hvert Fald blive efter de 60. Mars Forløb — forekommer det mig, at det er bedre at lade vedkommende Beneficiarius oppebære dem, naar jeg ser hen til, hvorledes de Midler ere blevne anvendte, som ere fremkomne ved de Afdrag, der ere paabegyndte under Kultusminister Fischer. Jeg maa sige, at jeg fra et kirkeligt Standpunkt ikke kan ønske, at der maa komme lignende ny Midler frem.

Jublenrigsministeren (Hørring): Jeg skal straks rette en Misforstaaelse, som den ærede sidste Taler gjorde sig skyldig i med Hensyn til en Udtalelse fra min Side. Det er med Hensyn til Afløsning af Præstetiende. Jeg sagde i det hele taget, at Afløsningssummen blev betalt kontant og ikke i kongelige Obligationer. Det finder ogsaa Sted for Præstetiendens Vedkommende, men noget andet er, at den betales ikke paa en Gang kontant, men den betales, efterhaanden som Afdragene komme ind til Amtstuerne. Det vil sige, for at det nu kan blive fuldstændig klart, at Tiendehderen, der afløser sin Præstetiende, kan, hvis han vil, af sin egenomme afgøre Afløsningssummen ved kontant Indbetaling straks, men hvis han ikke er i Stand til det, men vil have Statens Hjælp til Afløsningen, kan han kun faa det paa den Maade, at Afløsningssummen bliver staaende i hans Ejendom ligesom ved Tiendelaan, saaledes at han betaler aarlig 4 pCt., hvoraf de $3\frac{1}{2}$ pCt. ere Rente, Resten Afdrag, og Afdragene indbetales til Stiftsøvrigheden, som søger at anbringe dem, saa at først paa den Maade efterhaanden kommer Afløsningen til Stede.

Det ærede Medlem fra 8de Kreds (Breinholt) ønskede, at Statens Ret til Tiendestatten skulde bortfalde for de Tiender, der allerede forinden denne Lovs Ikrafttræden vare købte af Tiendehderne. Naar han var kommen saa stærkt ind paa det, tror jeg, at det for en stor Del ligger i, at han har misforstaaet den Betænkning, Folketingsudvalget havde afgivet til 2den Behandling. Der var en Bemærkning til § 5 gaaende ud paa, at Udvalget ansaa Paragraffens Slutningsbestemmelse for overflødig, og denne Udtalelse fremdrog det ærede Medlem. Men den Slutnings-

udtalelse, der er Tale om, er Slutningsudtalelsen i Forlaget, som det forelaa til 2den Behandling, hvor der er Tale om noget ganske andet, medens det derimod ikke angaar den Bestemmelse, som nu findes i Slutningen af § 5, og som er indsat ved 2den Behandling i Folketinget. Hele dette Spørgsmaal om Bortfalden af Tiendestatten er noget vanskeligt, naar man ikke holder sig klart for Dje den store Forfælder, der er imellem en Afløsning af Tienden og saa det Forhold, at Tiendehderen selv køber Tienden. En Afløsning af Tienden kræver, at saa vel Tienderetten som Tiendepligten bortfalder. Forholdet ophører at eksistere, medens derimod Forholdet slet ikke bortfalder, naar Tiendehderen selv køber Tienden. Der sker ikke andet, end at de berettigedes og forpligtedes Personer falde sammen; de kunne muligvis adskilles igen. Der kan vel være Vanskeligheder ved atter at sælge Tienden — det er blevet anført imod mig i det andet Ting — men juridisk talt er det muligt for Tiendehderne at sælge de Tiender, de selv have købt, og, som jeg tillod mig før at fremhæve, ogsaa efter Lovens Ikrafttræden er det muligt for Tiendehderne at købe Tiende affurat, som de have gjort tidligere, og man kan saa dog ikke ved denne Lov, hvor man betinger Tiendestattens Bortfalden af, at der finder en Afløsning Sted, tillige sige: Den skal ogsaa bortfalde, selv om der ikke finder en Afløsning Sted, hvis en Tiendehder gaar hen og køber Tienden. Som jeg ogsaa sagde før, er det ikke alle Tiendehdere, der købe Tienden, men det virkelige Forhold er det, at det kun er en Del af Tiendehderne, der erhverve den.

Jeg har saa kun nogle faa Bemærkninger tilbage at gøre lige over for det ærede 4de Medlem fra 1ste Kreds (Oct. Hansen), der jo har fremstillet nogle Bemærkninger over for Lovforlaget, som det nu foreligger, hvortil han mente, at der var Fejl i Affattelsen. Det er heldigvis ikke Tilfældet. Den første Bemærkning angik Lovforlagets § 10. Her antede han over, at man ikke havde en Bestemmelse om, at der skulde gives Sikkerhed for Afløsningssummens Kapital i Ejendommen. Det er en Misforstaaelse. Tiendelaanet er stiftet saaledes, at Laanet bliver afgjort ved en aarlig Ydelse, og der stiges